

една недѣлна сутринь, слѣдъ черковния отпускъ, то било прѣдано на аутодафе, въ присѣствието на протосингела и гавазина му. Прѣвъ го подпалилъ разпалениятъ сливенецъ Донко Дончевъ, а край него сж личели събуденитѣ тогава сливенски младежи *Н. Боровъ* (Бората), *Анастасъ Х. Добревъ*, *Стефанъ Гидиковъ*, *Петъръ Бабата*, *П. Геневъ*, и т. н. Мѣстниятъ управителъ на сливенскитѣ училища Сава Доброплодни, инакъ свигъ и тихъ, разпалва се отъ куража на новото поколѣние и държалъ подходяща за случая рѣчь. Събраното множество въ черковния дворъ взема примѣръ отъ тоя актъ и отива напрѣдъ. Само малодушнитѣ и бабитѣ се кръстѣли прѣдъ стореното и напушали зрѣлището съ думитѣ, че „това не е на добро“¹⁾. Ицва редъ и на самия владика. Сливенци се приготвятъ за рѣшителна борба. Идването му било най-вече съ цѣль да изучи положението въ града и лично да въздѣйствува надъ немирнитѣ елементи. Нека забѣлѣжимъ, че Сливенъ прѣзъ тая година (1859) и прѣзъ тая епоха въобще е билъ най-непокойниятъ кжтъ не само въ духовно, но и въ политическо отношение.

Владиката, именуемъ *Кирилъ*, съ епископъ — Хрисантъ, пристигналъ въ града прѣзъ м. юлий (1859 г.) и кондисаль въ дома на видния сливенецъ *Жечковъ*. Още прѣди пристигането му, младежитѣ рѣшили да го изпждятъ публично отъ черквата, тъкмо прѣзъ врѣме на черковната служба. Било уговорено, щото въ сжбота вечеръ да се прати една комисия отъ граждани, която да го моли да чете сутринята по български²⁾. Очевидно е, че това искане било отхвърлено категорически, па и самитѣ сливенци не се изненадали отъ

¹⁾ Разпрavia е, че още на вечернята (въ сжбота срѣщу недѣля) на епископа било извикано да чете по български, но той, безъ да обръща внимание на това, продължилъ службата на грѣцки и не се уплашилъ, защото нѣкои сливенци били го увѣрили, че на сутринята недоволницитѣ нѣма да смѣятъ да повторятъ протеститѣ си.

Споредъ Димитровъ (Кн. Бѣлг. I, 321) владиката е билъ Кирилъ. Когато дошълъ въ Сливенъ, никой не го приелъ, а епископътъ му Хрисантъ билъ принуденъ да слѣзе на конакъ въ метоха. Въ сжбота по обѣдъ съобщилъ на трима свещенници, че ще служи въ недѣля. Младежитѣ като се научили, четирма отъ тѣхъ отишли при него и му казали, ако чете ектенията на грѣцки. Младежитѣ още тогава извикали: „мълчи, нещемъ грѣцки“, а не по грѣцки. Той обѣщаль, но Яни Сотировъ му казалъ да не слуша „тия дебелоглавци“. Въ сжбота, на вечернята, дяконътъ, по увѣщанията на младежитѣ, зачелъ по български, но митрополитскиятъ епископъ Хрисантъ му кимналъ да чете ектенията на грѣцки. Младежитѣ още тогава извикали: „мълчи, нещемъ грѣцки“, и дяконътъ се подчинилъ, по който начинъ вечернята се свършила тихо и мирно по български. За случилото се прѣзъ утринята Димитровъ дава вече тождествени на изложенитѣ подолу данни.

²⁾ Съгласно Димитровъ (Кн. Бѣлг. I, 358), сливенци били едни отъ първитѣ, които се отказали да взематъ участие при избрането на патриархъ, и пратили прошение до Високата порта, съ което искали да се даде на българитѣ „независима иерархия“.